

HET KAMERMEISJE

Dr. Frank Mayfield werd rondgeleid door het Tewksbury Institute toen hij op weg naar buiten per ongeluk in botsing kwam met een oudere vloermeid. Om het ongemakkelijke moment te verhullen begon dr. Mayfield vragen te stellen.

"Hoe lang werk je hier al?" 'Ik werk hier al bijna sinds de opening,' antwoordde de meid. 'Wat kun je me vertellen over de geschiedenis van deze plek?' hij vroeg. 'Ik denk niet dat ik je iets kan vertellen, maar ik kan je wel iets laten zien.'

Daarmee pakte ze zijn hand en leidde hem naar de kelder onder het oudste gedeelte van het gebouw. Ze wees naar een van wat leek op kleine gevangencellen, waarvan de ijzeren tralies door de jaren waren verroest, en zei: 'Dat is de kooi waar Annie Sullivan vroeger werd vastgehouden.' "Wie is Annie?" vroeg de dokter.

Annie was een jong meisje dat hierheen werd gebracht omdat ze onverbeterlijk was; niemand kon iets met haar beginnen. Ze beet en schreeuwde en gooide haar eten naar mensen. De dokters en verpleegsters konden haar niet eens onderzoeken of zoiets. Ik zag ze het proberen, terwijl zij naar hen spuwde en krabde.

"Ik was zelf maar een paar jaar jonger dan zij en ik dacht altijd: 'Ik zou het echt vreselijk vinden om in zo'n kooi opgesloten te zitten.' Ik wilde haar helpen, maar ik had geen idee wat ik kon doen. Ik bedoel, als de doktoren en verpleegsters haar niet konden helpen, wat zou iemand zoals ik dan kunnen doen? 'Ik wist niet wat ik anders moest doen, dus bakte ik op een avond na het werk wat brownies voor haar.

De volgende dag bracht ik ze binnen. Ik liep voorzichtig naar haar kooi en zei: 'Annie, ik heb deze brownies speciaal voor jou gebakken.' Ik leg ze hier op de grond en als je wilt, kun je ze komen halen.' "Toen ging ik daar zo snel mogelijk weg, omdat ik bang was dat ze ze naar me zou gooien. Maar dat deed ze niet. Ze pakte de brownies en at ze op. Daarna was ze gewoon een beetje aardiger tegen me." als ik in de buurt was. En soms praatte ik met haar. Eén keer kreeg ik haar zelfs aan het lachen.

Eén van de verpleegsters merkte dit op en vertelde het aan de dokter. Ze vroegen of ik ze wilde helpen met Annie. Ik zei dat ik het zou doen als ik kon. Zo is het dus gekomen. Elke keer dat ze Annie wilden zien of onderzoeken, ging ik eerst de kooi in en legde het uit, kalmeerde haar en hield haar hand vast.

Zo ontdekten ze dat Annie bijna blind was."

Nadat ze ongeveer een jaar met haar hadden samengewerkt – en het sleeën met Annie zwaar was – opende het Perkins Instituut voor Blinden zijn deuren. Ze konden haar helpen en ze ging studeren en werd zelf lerares.

Annie kwam terug naar het Tewksbury Institute om het te bezoeken en om te zien wat ze kon doen om te helpen. Eerst zei de directeur niets en toen dacht hij aan een brief die hij zojuist had ontvangen. Een man had hem over zijn dochter geschreven. Ze was absoluut onhandelbaar, bijna als een dier. Ze was blind en doof, maar ook 'gestoord'.

Hij was ten einde raad, maar hij wilde haar niet in een gesticht stoppen. Dus schreef hij het Instituut om te vragen of ze iemand kenden die naar zijn huis zou komen om met zijn dochter te werken. En zo werd Annie Sullivan de levenslange metgezel van Helen Keller.

Toen Helen Keller de Nobelprijs ontving, werd haar gevraagd wie de grootste impact op haar leven had en ze zei: 'Annie Sullivan.' Maar Annie zei: 'Nee Helen. De vrouw die de grootste invloed op onze levens had, was een kamermeisje bij het Tewksbury Institute.'